

рата да събиратъ миди, а подъ камѣнитѣ и въ дуп-
китѣ да хващатъ риби и раци.

Тѣ ядоха до насита и следъ това се отпра-
вятъ къмъ пещерата и заспиватъ сладкъ сънь.
Само стражата стои будна и зорко следи при входа
да не се вмъкне въ пещерата нѣкой неканенъ гостъ:
звѣрь или неприятель.

Така, тогавашниятъ човѣкъ е живѣлъ отъ
днесъ за днесъ, отъ утре за утре. За бъдещето той
не мисли. Настѣпи ли утрешниятъ день, дохождатъ
нови грижи.

Но ако презъ топлитѣ лѣтни дни човѣкъ е
можелъ да се сдобие сравнително лесно съ храна,
не така е било презъ студенитѣ, продължителни и
сурови зими. Земята се сковава отъ студъ. Дебе-
лата снѣжна покривка не позволява да се изваж-
датъ отъ нея корени и подземни стебла. Дребнитѣ
животни заспиватъ зимния си сънь. Сега не остава
нищо друго, освенъ да се дирятъ и убиватъ едри
животни. По този начинъ човѣкъ се принуждава да
стане ловецъ и главно чрезъ ловъ да си достави
храна.

Азъ по-рано ти казахъ, че въ пещеритѣ сж
записани първитѣ страници на човѣшката история
и не е трудно да се разкриятъ тия страници и да
се чете въ тѣхъ какво е било нѣкога. Изследвачитѣ
на човѣшкото минало разкопаватъ пещеритѣ и въ
тѣхъ намиратъ останки отъ камени орждия и орж-
жия; предмети служили за накитъ; намиратъ тѣх-
нитѣ идоли, на които сж се молили, откриватъ ске-
летитѣ на мъртвитѣ, а навредъ въ пещерата мо-
гатъ да се намѣрятъ кости отъ животни, които тѣ
сж убивали за храна. По тия кости се сжди, какви
животни сж убивали тогавашнитѣ ловци.